Hallitussihteeri, varatuomari
Timo Tuurihalme

11.2.2019

EDUSKUNNAN PERUSTUSLAKIVALIOKUNNALLE

HALLITUKSEN ESITYS EDUSKUNNALLE LAIKSI VAPAAEHTOISESTA MAANPUOLUSTUKSESTA ANNETUN LAIN MUUTTAMISESTA SEKÄ ERÄIKSI SIIHEN LIITTYVIKSI LAEIKSI (HE 254/2018 vp)

Asia

Hallituksen esityksessä HE 254/2018 vp (jatkossa *esitys*) ehdotetaan muutettavaksi vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta annettua lakia, ampuma-aselakia, työturvallisuuslakia ja rikoslakia. Muutokset liittyvät vapaaehtoisen maanpuolustuksen kehittämismallin toimeenpanoon. Esityksessä sen suhdetta perustuslakiin ja säätämisjärjestystä on arvioitu perustuslain 13 (*yhdistymisvapaus*), 21 (*oikeusturva*) ja 124 *(hallintotehtävän antaminen muulle kuin viranomaiselle)* §:n perusteella.

Tausta

Puolustushallinnossa on käynnissä vapaaehtoisen maanpuolustuksen kehittäminen, joka perustuu vapaaehtoisen maanpuolustuksen kehittämismalliin. Kehittämismallin taustalla on ollut tahtotila tehostaa erityisesti paikallispuolustuksen suorituskykyä kehittävää vapaaehtoista harjoittelua, luoda vapaaehtoiseen maanpuolustukseen nousujohtoisia koulutuspolkuja, hyödyntää reserviläisten osaamista entistä paremmin, antaa vapaaehtoisille reserviläisille vaativampia tehtäviä, mahdollistaa vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen antaminen koko valtakunnan alueella ja edistää koulutuksen maksuttomuutta.

Perustuslain 13 § (yhdistymisvapaus)

Perustuslaissa turvatun yhdistymisvapauden yhtenä perustana on katsottu olevan yhdistysten sisäinen itsemääräämisoikeus ja toimintavapaus. Siihen on edelleen katsottu kuuluvan muun ohella yhdistysten oikeus vapaasti hyväksyä haluamansa säännöt (HE 309/1993 vp, s. 60/I). Perustuslakivaliokunta on käytännössään lähtenyt kuitenkin siitä, ettei lainsäädäntötoimin järjestettyjen yhdistysten tarvitse nauttia samanlaista itsemääräämisoikeutta kuin tavallisten yhdistyslailla säänneltävien yhdistysten. Toisaalta lailla järjestettyjen yhdistysten autonomiaa ei valiokunnan aiempien kannanottojen mukaan ole asiallista rajoittaa enempää kuin on niiden lakisääteisten tehtävien kannalta välttämätöntä (PeVL 52/2006 vp, s. 2, PeVL 39/2004 vp, s. 3/II, PeVL 1/1998 vp, s. 4/II).

Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen julkiset hallintotehtävät liittyvät esityksessä vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta annetun lain 7 §:n perusteella pääasiallisesti vapaaehtoiseen maanpuolustuskoulutuksen ja siihen liittyvään sotilaallisia valmiuksia palvelevaan koulutuksen ja tutustumistoiminnan järjestämiseen. Erityisesti sotilaallisia valmiuksia palvelevan koulutuksen luonne Puolustusvoimien sotilaallista koulutusta tukevana koulutuksena edellyttää, että kyseinen toiminta on Puolustusvoimien ja Rajavartiolaitoksen tarpeesta lähtevää. Näin ollen kyseisen toiminnan viranomaisohjaus on jo tarkoituksenmukaisuussyistä katsottu perustelluksi. Toisaalta toiminnan edellä mainittu luonne ja koulutussisällöt huomioiden viranomaisvalvontaa voidaan pitää omalta osaltaan toiminnan lainmukaisuuden varmistamisen näkökulmasta tarpeellisena. Lisäksi yhdistyksen toimintamenoja katetaan voimassa olevan lain 11 §:n mukaisesti valtion talousarvioon vuosittain otettavalla määrärahalla. Nämä seikat ja ennen muuta Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen hallintotehtävien erityinen luonne huomioon ottaen lailla on tarpeen säätää verraten pitkällekin menevistä yhdistyksen

Hallitussihteeri, varatuomari
Timo Tuurihalme

11.2.2019

autonomiaan puuttuvista rajoituksista, jotka koskevat viranomaisten yhdistystä koskevaa ohjausta ja valvontaa. Näin ollen ehdotetut säännökset puolustusministeriön, Puolustusvoimien ja Rajavartiolaitoksen ohjauksesta ja valvonnasta (3 ja 3 a §) on katsottu olevan yhdenmukaisia perustuslain yhdistysautonomiaa koskevan säännöstön ja perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön kanssa.

Näillä perusteilla ehdotus ei muodostu perustuslain 13 §:n osalta ongelmalliseksi perustuslain kannalta.

Perustuslain 21 § (oikeusturva)

Lakiehdotuksen 22 e §:llä osallistujien valinnasta Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen järjestämään koulutukseen on liittymäkohta perustuslain 21 §:n säännöksiin oikeusturvasta. Osallistujien valintaa koskevan 22 e §:n säännösehdotuksen mukaan Maanpuolustuskoulutusyhdistys valitsee osallistujat järjestämäänsä koulutukseen. Puolustusvoimilla olisi kuitenkin oikeus kieltää henkilön osallistuminen Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen koulutukseen. Tähän koulutukseen valintaa koskevaan päätökseen ei saisi hakea muutosta valittamalla. Valituskielto ei kuitenkaan 22 e §:n osalta kohdistuisi yksilön oikeutta ja velvollisuutta koskevaan vaan harkinnanvaraiseen viranomaisen päätökseen.

Esitetyn 22 e §:n tavoitteena on ollut mahdollistaa Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen ja Puolustusvoimien tarkoituksenmukaisuusharkinta osallistujien hyväksynnässä koulutukseen. Tarkoitusmukaisuusharkintaa on pyritty ohjaamaan pykälää koskevilla yksityiskohtaisilla perusteluilla. Käytännössä koulutukseen hyväksymistä koskevassa tarkoituksenmukaisuusarvioinnissa olisi otettava huomioon käytettävissä oleva koulutusresurssi, koulutukseen hakeutuvan soveltuvuus koulutukseen ja Puolustusvoimien tarve. Koulutukseen pääsy ei olisi niin sanottu subjektiivinen oikeus, jolloin viranomaisen on myönnettävä tai toteutettava oikeus lainsäädännöstä ilmenevien edellytysten täyttyessä.

Puolustusvoimille on lisäksi tarpeellista varmistaa itsenäinen oikeus vaikuttaa Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen koulutukseen osallistuvien henkilöiden valintaan. Puolustusvoimilla olisi mahdollisuus muun muassa viranomaisten väliseen tietojenvaihtoon ilman, että muiden viranomaisten Puolustusvoimille luovuttamia tietoja jouduttaisiin luovuttamaan Puolustusvoimista Maanpuolustuskoulutusyhdistykselle. Näin voitaisiin estää esimerkiksi järjestäytyneen rikollisryhmän toimintaan osallistuvien henkilöiden osallistuminen Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen koulutukseen. Puolustusvoimien mahdollisuus arvioida koulutukseen osallistuvien sopivuutta koulutukseen olisi muutenkin kuin edellä mainitusta syystä perusteltua esimerkiksi sijoittamismenettelyn tarpeiden huomioimisen näkökulmasta. Laajan harkintavallan jättäminen viranomaisille on kysymyksessä olevan koulutuksen ja tehtävien luonteen vuoksi perusteltua.

Valituskiellosta huolimatta kielteisen päätöksen saaneella henkilöllä olisi mahdollisuus kannella ylimmille laillisuusvalvojille tai tehdä hallintolain 8 a luvun mukainen hallintokantelu ja saattaa näin asiaansa koskeva päätös ja päätöksentekomenettely erillisen oikeudellisen arvioinnin ja valvonnan kohteeksi, vaikka itse päätökseen tai sen sisältöön ei olisikaan mahdollisuutta hakea muutosta. Näillä oikeussuojakeinoilla voitaisiin varmistaa, ettei päätöksentekoon ole päässeet vaikuttamaan mitkään epäasialliset seikat.

Voimassa olevan vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta annetun lain 13 §:n mukaan Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen julkisten hallintotehtävien hoitamisessa on noudatettava hallintolakia (434/2003). Hallintolaissa säädetään hyvän hallinnon perusteista sekä hallintoasiassa noudatettavasta menettelystä. Valituskelpoisista hallintopäätöksistä ja niitä koskevasta muutoksenhausta säädetään hallintolainkäyttölaissa (586/1996). Hallintolainkäyttölain 5 §:n mukaan päätöksellä, josta saa valittaa, tarkoitetaan toimenpidettä, jolla asia on ratkaistu tai jätetty tutkimatta. Kyseisen lain 6 §:n mukaan päätöksestä saa valittaa se, johon päätös on kohdistettu tai jonka oikeuteen, velvollisuuteen tai etuun päätös välittömästi vaikuttaa.

Hallitussihteeri, varatuomari
Timo Tuurihalme

11.2.2019

Voimassa olevan vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta annetun lain 13 §:ää koskevissa perusteluissa (HE 172/2006 vp, s. 28-29.) on katsottu, että Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen kohdalla hallintolaista tulisivat sovellettavaksi käytännössä ainoastaan sen 2 luvun hyvän hallinnon perusteita ja niiden noudattamista koskevat säännökset. Perusteluissa on katsottu, ettei Maanpuolustuskoulutusyhdistys käsittelisi hallintoasioita ja tekisi hallintopäätöksiä, vaan kyse olisi enemmänkin tosiasiallisesta hallintotoiminnasta. Poikkeuksena tähän perusteluissa mainitaan esimerkiksi julkisuuslainmukaiset tietopyynnöt ja niitä koskevat hallintopäätökset. Tästä johtuen voimassa olevaan lakiin ei ole otettu Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen koulutustoimintaan liittyviä päätöksiä koskevaa valituskieltosäännöstä. Selvityksen aikana kuitenkin katsottiin, että osallistujien valinta koskee Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen julkisena hallintotehtävänä ja valtionavustuksella pääosin rahoitettavaa koulutusta. Näin ollen koulutukseen hyväksymistä tai sen hylkäämistä koskevaa päätöstä voitaisiin edellä mainitun hallintolainkäyttölain 6 §:n mukaisessa arvioinnissa pitää sinänsä valituskelpoisena päätöksenä. Näin ollen valituskiellon perustuslainmukaisuutta tulee arvioida.

Perustuslaissa oikeusturvaa koskevat säännökset sijaitsevat sen 21 §:ssä. Pykälän mukaan jokaisella on oikeus saada oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva päätös tuomioistuimen tai muun riippumattoman lainkäyttöelimen käsiteltäväksi. Perustuslakivaliokunta on katsonut, että perustuslain 21 §:n 1 momentin ilmaus "oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva päätös" liittyy ensinnäkin Suomen oikeuden mukaan oikeuksiksi ja velvollisuuksiksi tarkoitettuihin seikkoihin (PeVL 51/2010, s. 2, PeVL 12/1997, s. 1,), mistä johtuen valituskieltoa on tässä esityksessä tarkasteltu puhtaasti kansallisen perustuslain näkökulmasta. Perustuslakivaliokunta on katsonut, että mikä tahansa yksilön kannalta myönteinen viranomaistoimi ei ole yksilön oikeutta koskeva päätös 21 §:n tarkoittamassa mielessä. Perustuslain kannalta edellytyksenä on, että lainsäädännössä on riittävän täsmällinen perusta oikeutena pidettävän suhteen syntymiselle yksilön ja julkisen vallan välille. Selkein tällainen peruste on ns. subjektiivinen oikeus, jolloin viranomaisen on myönnettävä tai toteutettava oikeus lainsäädännöstä ilmenevien edellytysten täyttyessä. Myös jossain määrin tätä harkinnanvaraisempien oikeuksien ja etuuksien voidaan katsoa täyttävän 21 §:n mukaisen oikeuden syntymiseen vaadittavan kriteerin oikeuden tai etuuden myöntämisperusteen riittävästä täsmällisyydestä. Jos kuitenkin etuuden tai palvelun saaminen riippuu kokonaan viranomaisen harkinnasta, käytettävissä olevista määrärahoista tai esimerkiksi suunnitelmista, kysymyksessä ei yleensä voi olla kiinteydeltään tai oikeussuojan tarpeeltaankaan niin vahva oikeus, että se kuuluisi 21 §:n momentin alaan (PeVL 12/1997 vp, s. 1-2, PeVL 16/2000, s. 4, PeVL 52/2002 vp, s. 3, PeVL 51/2010 vp, s. 2, PeVL 32/2012 vp, s. 4).

Edellä mainitun perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön ja toisaalta esityksen 22 e §:n sisältö huomioon ottaen, ei Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen julkisena hallintotehtävänä antamaan koulutukseen hyväksymistä tai hyväksymättä jättämistä voida pitää sellaisena oikeutena tai etuna, josta tulisi perustuslain 21 §:n mukaan olla mahdollista valittaa. Valituskieltoa voidaan pitää myös perusteltuna, kun otetaan huomioon koulutuksen luonne ja sitä koskevat turvallisuutta koskevat näkökohdat. Näin ollen, ja kun vielä otetaan huomioon koulutukseen hakeneen mahdollisuus tehdä hallintokantelu tai kantelu ylimmille laillisuusvalvojille Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen valintapäätökseen johtaneesta menettelystä, ehdotus ei muodostu ongelmalliseksi perustuslain 21 §:n vaatimusten kannalta.

Perustuslain 124 § (hallintotehtävän antaminen muulle kuin viranomaiselle)

Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen julkisena hallintotehtävänä olisi esityksen 1. lakiehdotuksen 7 §:n perusteella muun ohella järjestää vapaaehtoiseen maanpuolustukseen kuuluvaa sotilaallisia valmiuksia palvelevaa koulutusta ja tutustumistoimintaa.

Sääntelyä on arvioitava perustuslain 124 §:n kannalta. Sen mukaan julkinen hallintotehtävä voidaan antaa muulle kuin viranomaiselle vain lailla tai lain nojalla, jos se on tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi eikä vaaranna perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia. Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä voidaan kuitenkin antaa vain

Hallitussihteeri, varatuomari
Timo Tuurihalme

11.2.2019

viranomaiselle. Käytännössä ehdotusta on arvioitava juuri merkittävää julkisen vallan käyttöä koskevan rajoitussäännöksen näkökulmasta.

Julkisena hallintotehtävänä annetun sotilaallisia valmiuksia palvelevan koulutuksen sisällöstä ehdotetaan säädettäväksi lakiehdotuksen 2 §:ssä, jota täydentäisivät 20 §:ssä kyseisen koulutuksen antamista koskevat rajoitukset. Kyseisten pykälien mukaan Maanpuolustuskoulutusyhdistys voisi järjestää 18 vuotta täyttäneille henkilöille Puolustusvoimien menetelmiä ja välineitä koskevaa yksilön sotilaallista osaamista ja toimintakykyä kehittävää koulutusta sodassa tai muissa aseellisissa selkkauksissa toimimista varten. Maanpuolustuskoulutusyhdistys saisi antaa tällaista koulutusta korkeintaan perusyksikön eli komppanian kokoiselle joukolle. Koulutusta ei saisi antaa varusmiespalveluksessa oleville, Puolustusvoimien poikkeusolojen organisaatioon kuuluville tai operaatioon valmennettaville joukoille. Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen sotilaallisia valmiuksia palvelevana koulutuksena ei olisi sallittua järjestää taisteluammuntoja tai koulutusta Puolustusvoimien ampumatarvikkeilla tai räjähteillä. Sotilaallisia valmiuksia palvelevassa koulutuksessa käsittelykoulutusta saataisiin antaa Puolustusvoimien aseilla Puolustusvoimien valvonnassa ja Puolustusvoimien alueilla. Puolustusvoimien aseilla ei olisi sallittua ampuma sotilaallisia valmiuksia palvelevassa koulutuksessa

Sotilaallisia valmiuksia palvelevan koulutuksen tarkoituksena olisi edellä mainituin tavoin kehittää yksilön osaamista ja toimintakykyä. Yksilön taitoja olisi kuitenkin sallittua kouluttaa harjoituskokoonpanossa, mikä olisi uudistus verrattuna voimassa olevaan oikeustilaan. Käytännössä yksilön taitojen kouluttaminen on ollut hankalaa ilman tarvittavaa harjoitusviitekehystä ehdotetun 2 §:n yksityiskohtaisista perusteluista ilmenevällä tavalla. Puolustusvoimien aseilla annettava koulutus on tullut voimassa olevan lain mukaan tapahtua Puolustusvoimien henkilökuntaan kuuluvan johdolla. Nyt kyseistä muotoilua muutettaisiin johdosta valvonnaksi, mitä voidaan käsitteenä pitää aiempaa tarkkarajaisempana. Voimassa oleva sotilaallisia valmiuksia palvelevan koulutuksen määritelmä on ollut siten epäselvä, että on ollut erittäin vaikeaa tulkita millaisen koulutuksen antaminen sotilaallisia valmiuksia palvelevana koulutuksena, on ylipäänsä ollut Maanpuolustuskoulutusyhdistykselle sallittua toimintaa.

Perustuslakivaliokunta on todennut hallituksen esityksestä HE 172/2006 vp laiksi vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta ja eräiksi siihen liittyviksi laeiksi antamassaan lausunnossa 52/2006 vp, että koulutuksen antaminen valtion sotavoiman käyttöön on epäilemättä perustuslain 124 §:ssä tarkoitettu julkinen hallintotehtävä. Olennaisilta osiltaan tällaisen koulutuksen tulee pysyä viranomaisten käsissä. Koulutuksessa valmentaudutaan merkittävimmän valtion käytettävissä olevan voiman ja siinä mielessä julkisen vallan käyttöön, vaikka itse koulutuksessa ei merkittävää julkista valtaa käytettäisikään. Valiokunta on myös lausunnossaan katsonut, että perustuslain 124 §:n näkökulmasta on tärkeää asettaa tiettyjä rajoituksia Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen antamalle koulutukselle. Näitä rajoituksia ovat valiokunnan mukaan olleet varusmiespalveluksessa olevien kouluttamisen, joukkojen operaatioihin valmentamisen ja taisteluammuntojen järjestämisen kuuluminen yksin Puolustusvoimien vastuulle. Kyseinen toiminta kuuluisi ehdotuksen mukaan jatkossakin yksin Puolustusvoimille ja näitä rajoituksia on myös perustuslakivaliokunnan voimassa olevaa lakia koskevan lausunnon perusteella nyt tarkennettu.

Voimassa olevassa laissa on Puolustusvoimien ampuma-aseiden käyttöä koskeva rajaus, jonka mukaan Puolustusvoimien ampuma-aseita, ampumatarvikkeita ja räjähteitä saisi käsitellä vain Puolustusvoimien Maanpuolustuskoulutusyhdistykseltä tilaamassa koulutuksessa ja Puolustusvoimien ohjauksessa. Tältä osin ehdotuksessa esitetään edellä mainittua muutosta, jonka mukaan Puolustusvoimien ampuma-aseita voitaisiin Puolustusvoimien valvonnassa antaa Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen sotilaallisia valmiuksia palvelevaan koulutukseen. Käytännössä ehdotuksen tarkoituksena on poistaa Puolustusvoimilta velvollisuus tilata kyseistä koulutusta Maanpuolustuskoulutusyhdistykseltä. Säädökset on pyritty rakentamaan siten, että tähän toimintaan kohdistuvan ohjauksen ja valvonnan tasoa koskeva säännöstö ei olisi alhaisempi, kuin voimassa olevassa laista. Tältä osin kysymys ei olisi näin ollen merkittävästä muutoksesta voimassa olevaan oikeustilaan.

Hallitussihteeri, varatuomari
Timo Tuurihalme

11.2.2019

Ehdotuksen 2 ja 20 §:ssä säädettäisiin edellä mainitulla tavalla tarkkarajaisesti Puolustusvoimien ampuma-aseiden käytöstä ja valvonnasta. Puolustusvoimien aseita saataisiin käsitellä ainoastaan Puolustusvoimien alueilla, eikä niillä saisi antaa ampumakoulutusta. Ampuma-aseilla annettava käsittelykoulutus säilyisi välittömästi Puolustusvoimien valvonnassa. Ampuma-aseiden käytössä noudatettaisiin lisäksi Puolustusvoimien sisäisiä määräyksiä, ohjeita ja muita määräyksiä. Sotilaallisia valmiuksia palvelevaa koulutusta voisi ylipäänsä antaa ainoastaan Maanpuolustuskoulutusyhdistys julkisena hallintotehtävänään. Lakiehdotuksen 3 §:n mukaan Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen toiminta tapahtuisi edelleen puolustusministeriön ja pääesikunnan ohjauksessa ja valvonnassa. Toisaalta on myös syytä kiinnittää huomiota siihen, että esityksellä rajataan kokonaan pois Puolustusvoimien mahdollisuus tilata perustuslakivaliokunnan tiukemmin arvioimaa sotilaallista koulutusta Maanpuolustuskoulutusyhdistykseltä.

Edellä mainittujen muutosten tarkoituksena on osaltaan korvata Puolustusvoimien kertausharjoitusten vähäisen määrän aiheuttamaa koulutusvajetta kustannustehokkaasti siten, että erityisesti reserviläiset voisivat saada ajanmukaisiin oppeihin ja Puolustusvoimien menetelmiin perustuvaa lisäkoulutusta vähäisin lisäkustannuksin. Koulutusta saavien reserviläisten lisäksi koulutusta antavien reserviläisten osaamisen arvioidaan kasvavan kouluttajatehtävissä. Kustannusnäkökohtien, reserviläisten osaamisen hyödyntämisen ja kehittämisen näkökulmasta esitystä voidaan pitää tarkoituksenmukaisena.

Maanpuolustuskoulutusyhdistys antaa sotilaallisia valmiuksia palvelevaa koulutusta julkisena hallintotehtävänään edellä mainituin tavoin Puolustusvoimien ja puolustusministeriön ohjauksessa ja valvonnassa. Vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta annetun lain 13 §:n mukaan yhdistyksen julkisten hallintotehtävien hoitamisessa on noudatettava hallinnon yleislakeja, minkä lisäksi yhdistyksen hallituksen jäseneen ja työntekijään sovelletaan julkisia hallintotehtäviä hoitaessa rikosoikeudellista virkavastuuta koskevia säännöksiä. Näin ollen sotilaallisia valmiuksia palvelevan koulutustehtävän laajentamisen ei voida katsoa vaarantavan perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia.

Tutustumistoiminnan tarkoituksena on edellä 20 a §:ssä ehdotetulla tavalla perehdyttää toimintaan osallistuvat varusmiespalveluksen sisältöön. Varusmiespalvelukseen tutustuttamiseksi osallistujille voitaisiin esimerkiksi pitää luentoja tai viedä heidät tutustumaan kasarmeille. Tutustumistoiminta voitaisiin järjestää joko kokonaan tai osin sotilasalueilla. Toiminnassa on kyse varusmiespalveluksen sisältöä koskevasta tiedon antamisesta, johon kuuluvat muun muassa tutustumiskäynnit sotilasalueille. Toimintaa voidaan näin ollen pitää lähtökohtaisesti viranomaiselle kuuluvasta tehtävästä. Reserviläisten ja Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen toiminnassa osaamista saaneiden henkilöiden voidaan myös katsoa omaavan sellaiset tiedot ja taidot, että varusmiespalvelusta koskevan kuvatunlaisen toiminnan toteuttaminen olisi mahdollista viranomaistoimintaa alhaisemmilla kustannuksilla. Näin ollen sääntelyä voidaan pitää tarkoituksenmukaisena. Toiminnan sisältö, luonne ja sen antaminen puolustushallinnon viranomaisten ohjauksessa sekä valvonnassa olevan julkisoikeudellisen yhdistyksen toimesta perusteella tehtävän antamista muulle kuin viranomaiselle ei voida katsoa vaarantavan perusoikeuksien, oikeusturvan tai muiden hyvän hallinnon vaatimusten toteutumista.

Edellä mainituilla perusteilla sääntelyn ei voida arvioida merkitsevän perustuslain 124 §:ssä tarkoitettua merkittävän julkisen vallan käyttöä sisältävien tehtävien antamista valtion viranomaiskoneiston ulkopuolelle. Ehdotus ei muodostu ongelmalliseksi perustuslain 124 §:n vaatimusten kannalta.